

Kohtuasi C-708/22**Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1****Saabumise kuupäev:**

16. november 2022

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

21. oktoober 2022

Apellant:

Asociación Española de Productores de Vacuno de Carne (ASOPROVAC)

Vastustaja:

Administración General del Estado (riigi keskvalitsus)

Põhikohtuasja ese

Kehtetuks tunnistamise menetlus – Kuninga dekreet nr 41/2021 – Esimene lõppsäte, lõige 5 – Kuninga dekreet nr 1075/2014 – Artikli 11 lõiked 2 ja 3 – Põllumajanduslik tegevus – Püsirohumaad – Tootmine – Karjatamine oma põllumajandusettevõtte loomadega – Põllumajandusmaa säilitamine

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Eelotsusetaotlus tõlgenduse saamiseks – ELTL artikkel 267 – Ühine põllumajanduspoliitika (ÜPP) – Toetused – Liikmesriigi õigusnormi kooskõla liidu õigusega – Määrus (EL) nr 1307/2013 – Artikkel 4 ja artikli 32 lõige 2 – Määrus (EL) nr 1306/2013 – Artikkel 60 – Toetuse saamiseks vajalike tingimuste kunstlik tekitamine – Euroopa Liidu põhiõiguste harta – Artiklid 20 ja 21 – Liidu õiguse ülimuslikkuse, õigusnormide hierarhia, õiguspärase ootuse kaitse ja õiguskindluse põhimõtete rikkumine

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määruse (EL) nr 1307/2013 artiklit 4 ja artikli 32 lõiget 2 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määruse (EL) nr 1306/2013 artiklit 60 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusaktid nagu kuninga dekreet nr 41/2021, millega sätestatakse selleks, et vältida kunstlike tingimuste tekitamist riigi omandis ja ühiskasutuses olevate püsirohumaade kontsessioonilepingu alusel kasutusse andmisel toetusesaajatele, kes neid ei kasuta, et karjatamine on lubatud ainult juhul, kui seda tehakse põllumajandusettevõttele kuuluvate loomadega.

2. Kas nimetatud määruse (EL) nr 1306/2013 artiklit 60, milles käsitletakse toetuse saamiseks kunstlike tingimuste tekitamist, tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusaktid nagu kuninga dekreet nr 41/2021, millega kehtestatakse eeldus, et toetuse saamiseks on tekitatud tingimused kunstlikult juhul, kui riigi omandis ja ühiskasutuses olevatel püsirohumaadel karjatatakse loomi, mis ei kuulu toetuse taotleja põllumajandusettevõttele.

3. Kas viidatud määruse (EL) nr 1307/2013 artikli 4 lõike 1 punkti c tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusaktid nagu kuninga 19. detsembri 2014. aasta dekreet nr 1075/2014, mille kohaselt ei saa põllumajandusmaal karjatamist lugeda tegevuseks, millega säilitatakse nimetatud põllumajandusmaad karjatamiseks sobilikus seisukorras.

4. Kas viidatud määruse (EL) nr 1307/2013 artikli 4 lõike 1 punkti c tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusaktid nagu kuninga 19. detsembri 2014. aasta dekreet nr 1075/2014, mille kohaselt isikud, kellel on mitte ainuisikuliselt neile kuuluv õigus karjatada ühiskasutuses olevatel maatükkidel, mis ei kuulu nimetatud isikutele, ja kes annavad selle õiguse kolmandale isikule, et viimane kasutaks püsirohumaad oma karja toitmiseks, ei tegele nimetatud artikli 4 lõike 1 punkti c alapunktis i ette nähtud põllumajandusliku tegevusega.

5. Kas määruse (EL) nr 1307/2013 viidatud artikli 4 lõike 1 punkte b ja c tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusaktid nagu kuninga 19. detsembri 2014. aasta dekreet nr 1075/2014, mille kohaselt isikuid, kellel on mitte ainuisikuliselt neile kuuluv õigus karjatada ühiskasutuses olevatel maatükkidel, mis ei kuulu nimetatud isikutele, ei saa pidada nimetatud püsirohumaad haldajateks, mille suhtes nimetatud karjatamisõigus kehtib, et viia läbi tegevusi, millega säilitatakse nimetatud põllumajandusmaad karjatamiseks sobilikus seisukorras.

Viidatud liidu kohtupraktika ja õigusnormid

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määrus (EL) nr 1307/2013, millega kehtestatakse ühise põllumajanduspoliitika raames

toetuskavade alusel põllumajandustootjatele makstavate otsetoetuste eeskirjad ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EÜ) nr 637/2008 ja (EÜ) nr 73/2009, artikkel 4 ja artikli 32 lõige 2

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määrus (EL) nr 1306/2013 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise, haldamise ja seire kohta ning millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EMÜ) nr 352/78, (EÜ) nr 165/94, (EÜ) nr 2799/98, (EÜ) nr 814/2000, (EÜ) nr 1290/2005 ja (EÜ) nr 485/2008, artikkel 60

Komisjoni 11. märtsi 2014. aasta delegeeritud määrus (EL) nr 639/2014, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EL) nr 1307/2013, ning muudetakse kõnealuse määruse X lisa, artikkel 4

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. jaanuari 2021. aasta määrus (EL) 2020/127, millega muudetakse määrust (EL) nr 1306/2013 seoses eelarveaastast 2021 kohaldatava finantsdistsipliiniga ja määrust (EL) nr 1307/2013 seoses sammastevahelise paindlikkusega 2020. kalendriaastal

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. detsembri 2020. aasta määrus (EL) 2020/2220, millega kehtestatakse teatavad üleminekusätted Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) ja Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) toetuse kohta 2021. ja 2022. aastal ning muudetakse määrusi (EL) nr 1305/2013, (EL) nr 1306/2013 ning (EL) nr 1307/2013 seoses 2021. ja 2022. aastal eraldatavate vahendite ja nende määruste kohaldamisega ning määrust (EL) nr 1308/2013 seoses 2021. ja 2022. aastal eraldatavate vahendite ja sellise toetuse jaotamisega

Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“), artiklid 20 (võrdsus seaduse ees) ja 21 (diskrimineerimiskeeld)

Euroopa Kohtu 7. aprilli 2022. aasta kohtuotsus Avio Lucos (C-116/20, EU:C:2022:273)

Euroopa Kohtu 7. aprilli 2022. aasta kohtuotsus Avio Lucos (C-176/20, EU:C:2022:274)

26. novembri 2021. aasta kohtumäärus Agrárminiszter (C-273/21, ei avaldata, EU:C:2021:967)

Euroopa Kohtu 12. septembri 2013. aasta kohtuotsus Slancheva sila (C-434/12, EU:C:2013:546)

Viidatud liikmesriigi õigusnormid

Kuninga 26. jaanuari 2021. aasta dekreet nr 41/2021, millega kehtestatakse erisätted seoses kuninga 19. detsembri 2014. aasta dekreetide nr 1075/2014,

nr 1076/2014, nr 1077/2014 ja nr 1078/2014 rakendamisega 2021. ja 2022. aastal, mis on võetud vastu, et rakendada Hispaanias ühist põllumajanduspoliitikat (Real Decreto 41/2021 por el que se establecen las disposiciones específicas para la aplicación en los años 2021 y 2022 de los Reales Decretos 1075/2014, 1076/2014, 1077/2014 y 1078/2014, todos ellos de 19 de diciembre, dictados para la aplicación en España de la Política Agrícola Común, edaspidi „RD nr 41/2021“), esimese lõppsätte lõige 5

Kuninga 19. detsembri 2014. aasta dekreet nr 1075/2014, milles käsitletakse põllumajanduses ja loomakasvatuses otsetoetuste ja muude toetuskaavade rakendamist alates 2015. aastast ning otsetoetuste ja maaelu arengu toetuste kontrollimist (Real Decreto 1075/2014 sobre la aplicación a partir de 2015 de los pagos directos a la agricultura y a la ganadería y otros regímenes de ayuda, así como sobre la gestión y control de los pagos directos y de los pagos al desarrollo rural edaspidi „RD nr 1075/2014“), artikli 11 lõiked 2 ja 3

Hispaania põhiseadus, artikkel 14 (võrdsus)

Kohtuasja asjaolude ja menetluse lühikokkuvõte

- 1 Asociación Española de Productores de Vacuno de Carne (Hispaania Veiselihatootjate Liit – ASOPROVAC) esitas 1. märtsil 2021 RD nr 1075/2014 kohta halduskaebuse, milles palus tühistada nimetatud kuninga dekreeedi esimese lõppsätte lõike 5 (edaspidi „vaidlusalune säte“), millega muudetakse RD nr 1075/2014 artikli 11 lõikeid 2 ja 3.
- 2 Nimetatud artikli esialgse versiooni kohaselt pidi toetuse taotleja märkima iga maatüki kohta, kas sellel hakatakse tegelema põllukultuuride kasvatamisega või ala säilitamisega. Kui tegemist oli karjatamiseks sobilikus seisukorras säilitamisega, tuli märkida, kas säilitamiseks kasutatakse karjatamist või muid tehnikaid. Säilitamistegevuste loetelu on esitatud RD nr 1075/2014 IV lisas.
- 3 Pärast seda, kui RD nr 41/2021ga muudeti RD nr 1075/2014 artikli 11 lõikeid 2 ja 3, nähakse selles sättes muu hulgas ette, et tuleb märkida, kas karjamaal tegeletakse karjatamise kaudu tootmistegevusega, ning et riigi omandis ja ühiskasutuses olevate püsirohumaade korral on lubatud tootmistegevust karjatamise kaudu viia läbi ainult toetuse taotleja põllumajandusettevõttele kuuluvate loomadega ja arvesse ei võeta ühtegi RD nr 1075/2014 IV lisas nimetatud säilitamistegevust.

Põhikohtuasja poolte peamised argumendid

- 4 Apellant väidab, et vaidlusalune säte on kehtetu järgmistel põhjustel:
 - Määruse nr 1307/2013 artiklite 4 ja 32 ning delegeeritud määruse nr 1307/2013 artikli 4 rikkumine ning Euroopa Kohtu kohtupraktika eiramine, milles

käsitletakse püsirohumaade toetuskõlblikkust otsetoetuste maksmiseks: Hispaania riik ei saa kehtestada karjamaade toetuskõlblikkuse kohta tingimusi, mida liidu määrustes ei nõuta ja mis on nimetatud õigusnormiga vastuolus, näiteks nagu uus nõue, et karjamaadel toimuks tegelikult karjatamine ja lisaks et seda tehtaks toetuse taotleja põllumajandusettevõttele kuuluvate loomadega (see tähendab, et taotleja tegeleb karjakasvatusega), kui tegemist on riigi omandis ja ühiskasutuses olevate püsirohumaadega, justkui oleks tegemist tootmisega seotud toetusega.

- Määruse nr 1306/2013 artikli 60 rikkumine ning Euroopa Kohtu kohtupraktika eiramine, milles käsitletakse toetuse saamiseks vajalike tingimuste kunstlikku tekitamist: vaidlusaluse sättega on kehtestatud ümberlükkamatu eeldus (*iuris et de iure*), mille eesmärk on jätta toetuste süsteemist kõrvale intensiivse veisekasvatusega tegelevad loomakasvatajad, lähtudes põhimõttest, et nad ei vääri pindalatoetusi, kuigi nad on saanud selliseid toetusi alates 2000. aastast ilma, et neil oleks kunagi olnud kohustust karjatada oma loomi nende ettevõtte hulka kuuluvatel püsirohumaadel.
- Harta artiklite 20 ja 21 rikkumine ning Hispaania põhiseaduse artikli 14 rikkumine, millega tagatakse võrdsus seaduse ees ja keelatakse diskrimineerimine Euroopa Liidu pädevusse kuuluvates valdkondades: Hispaania ja Euroopa nuumveiste kasvatajate vahel ning samuti Hispaania loomakasvatajate vahel on loodud diskrimineeriv olukord, sest endale kuuluva ettevõtte loomade karjatamist nõutakse ainult riigi omandis ja ühiskasutuses olevate püsirohumaade puhul, kuid mitte eraomandis olevate püsirohumaade puhul.
- Õiguspärase ootuse kaitse ja õiguskindluse põhimõtete rikkumine: vaidlusalune säte sätestati kuus aastat pärast liidu õiguse kohaldamisega alustamist, kui Euroopa Komisjon oli nõudnud, et liikmesriigid tagaksid 2021. ja 2022. aastal loomakasvatajatele seni maksud toetuste järjepidevuse ilma, et muudetakse selliste toetuste toetuskõlblikkuse nõudeid võrreldes perioodiga 2014–2020, sest ÜPP reform viibib ja selles vallas on kiidetud heaks ainult eelarve kohandamise meetmed vastavalt määrusele 2020/127. Hispaania riik ei ole neid ettekirjutusi järginud ning sellel puuduvad õiguslik alus ja kiireloomulisusest või vajadusest tulenevad põhjused.
- Seaduse reservatsiooni, pädevuse andmise, õigusnormide hierarhia ja liidu õiguse ülimuslikkuse põhimõtete rikkumine: Hispaania riik – millel on pädevus ainult liidu õigusakte täpsustada –, on rikkunud nimetatud põhimõtteid, piirates RD nr 41/2021ga võimalust deklareerida püsirohumaad nende omandiõiguse (riiklik või eraomand) ja kasutusviisi (erakasutus või ühiskasutus) põhjal.

5 Vastustaja Administración General del Estado (riigi keskvalitsus) väidab sisuliselt järgmist:

- Euroopa määrused on vahetult kohaldatavalt, kuid võib olla vajalik, et liikmesriigid kehtestaks nende rakendamiseks õigusakte (vt määrus nr 1307/2017 [artikli 4 lõike 1 punkti c alapunktid ii ja iii, punkt h ja lõige 2] ja määrus nr 1306/2013 [artikli 4 lõige 1, artikkel 5, artikli 7 lõige 1 ning artikli 58 lõiked 1 ja 2]. Nimetatud kohustuse täitmise raames avaldasid Hispaania ametiasutused muu hulgas RD nr 1075/2014 ja on teinud selles vajalikke muudatusi, et tagada ÜPP nõuetekohane rakendamine. Selles mõttes on RD nr 41/2021 määruse 2020/2220 heakskiitmise tagajärg.
- Kehtiva ÜPP rakendamise pikendamine ei piira valitsuse pädevust teha vajalikke muudatusi RD nr 1075/2014s. Lisaks on Hispaania Kuningriigil liidu liikmesriigina määruse nr 1306/2013 artikli 58 lõike 1 kohaselt kohustus selliseid muudatusi teha.
- RD nr 1075/2014 artikli 11 lõige 2 on pärast selle RD nr 41/2021ga muutmist kooskõlas ELi õigusnormidega, kuivõrd selles sätestatakse muu hulgas, et määruse nr 1307/2013 artikli 4 lõike 1 punkti c alapunktis i ette nähtud põllumajanduslikku tegevust tohib viia läbi ainult riigi omandis ja ühiskasutuses olevatel püsirohumaadel, karjatades seal põllumajandustootja põllumajandusettevõtjale kuuluvaid loomi.
- Toetuse saamiseks vajalike tingimuste kunstliku tekitamise osas vastavalt Euroopa kohtu otsuse C-434/12 punktile 29 ei esine käesolevas kohtuasjas ümberlükkamatut eeldust (*iuris et de iure*), et nuumveiseid kasvatavad loomakasvatajad loovad ÜPP toetuste saamiseks kunstlikult tingimusi, vaid pigem on tegemist selle asjaolu tuvastamisega vastavalt halduskaebuses endas märgitule.
- Täiesti alusetu on apellandi väide, et vastustaja on kuritarvitanud võimu, võttes vastu RD nr 41/2021, millega apellandi väitel ei soovi vastustaja tagada liidu õigusakti nõuetekohast rakendamist, vaid rakendada ennetavalt strateegilist kava, mis on Hispaania ametiasutustel väidetavalt valmistatud ette selleks ajaks, kui kiidetakse heaks uus ÜPP, et jätta ÜPP toetuste kavast kõrvale nuumveiste kasvatamisega tegelevad loomakasvatajad.
- RD nr 41/2021ga ei nähta ette diskrimineerivat kohtlemist, mis on vastuolus harta artiklitega 20 ja 21 ning Hispaania põhiseadusega, sest selles nõutakse põllumajandusettevõttele kuuluvate loomade karjatamist ainult riigi omandis ja ühiskasutuses olevatel püsirohumaadel, mitte eraomandis püsirohumaadel. Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et karjatamist ei peeta ühelgi juhul põllumajandustegevuseks, millega säilitatakse põllumajandusmaad karjatamiseks sobilikus seisukorras, olenemata sellest, kas tegu on riiklike või eraomandis püsirohumaadega ning kas need kuuluvad toetuse taotlejale või mõnele kolmandale isikule. Seetõttu ei diskrimineerita nuumveiste

kasvatamisega tegelevaid loomakasvatajaid, kellel on õigus karjatada oma loomi riigi omandis ja ühiskasutuses olevatel püsirohumaadel, võrreldes loomakasvatajatega, kellel on õigus karjatada oma loomi eraomandisse kuuluvatel püsirohumaadel: kumbki ei saa väita, et tegeleb nimetatud püsirohumaad säilitamisega, mis seisneb sellel alal karjatamises. On tõsi, et eraomandis püsirohumaade puhul ei nõuta õigusnormides, et põllumajanduslikus tootmises kasutataks tingimata põllumajandusettevõttele kuulvaid loomi, samuti ei välistata sellega võimalust, et sellistel püsirohumaadel võidakse tegeleda RD nr 1075/2014 IV lisas loetletud säilitamistegevustega, kuid see on tingitud asjaolust, et eri püsirohumaadele rakendub erisugune juriidiline kord. Diskrimineerimist ei esine, sest igal juhul nõutakse toetuse taotlejalt, et ta tegeleks ühiskasutuses püsirohumaadel tegelikult ja tulemuslikult põllumajandusliku tegevusega.

- Kaebuses esitatud väide, et rikutakse õigusnormide hierarhia ja liidu õiguse ülimuslikkuse põhimõtteid, põhineb väärar eeldusel, et Hispaania õigusnorm on ELi omaga vastuolus. Kuna selline vastuolu puudub, ei rikota ei õigusnormide hierarhia ega liidu õiguse ülimuslikkuse põhimõtteid.
- Õiguspärase ootuse kaitse ja õiguskindluse põhimõtete rikkumise puhul põhinevad apellandi argumentid taaskord väärar eeldusel, et RD nr 41/2021ga kehtestatakse ÜPP toetuste saamiseks liidu õiguses nõutu asemel teistsugused ja täiendavad tingimused. Tegelikult on RD nr 41/2021ga RD nr 1075/2014s tehtud muudatuste eesmärk ainult määrust nr 1307/2013 tõlgendada või selgitada; sõnaselgelt on märgitud, et Euroopa õigusakti nõuetekohane tõlgendamine ei luba riigi omandis ja ühiskasutuses olevatel püsirohumaadel karjatamise õigust omavatel isikutel deklareerida muud tootmistegevust peale isiklike loomade karjatamise ning et sellistel põllumajandusmaadel ei tohi deklareerida põllumajanduslikku tegevust põllumajandusmaa säilitamiseks.
- On vastuvõetamatu, et mõni isik (olgu ta siis loomakasvataja või nuumveiste kasvatamisega tegelev loomakasvataja), kellel on õigus karjatada loomi riigi omandis ja ühiskasutuses olevatel püsirohumaadel ning kes piirdub nimetatud karjatamisõiguste kolmandale isikule loovutamise, et too saaks kasutada püsirohumaad oma karja toitmiseks, võiks õiguspäraselt eeldada, et ta tegeleb seeläbi põllumajandusliku tegevusega, mis annab talle õiguse saada ÜPP toetusi. Kokkuvõttes on halduskaebuses kirjeldatud nuumveiste kasvatamisega tegelevate loomakasvatajate tegutsemisviis olnud alati liidu õigusega vastuolus. Kui niiviisi on tõepoolest toimitud, on asjakohane, et pädevad ametiasutused algataksid asjakohase menetluse toimepandud rikkumiste uurimiseks.
- Käesoleva kohtuasja vaidlusalune punkt seisneb selles, et tuleb tuvastada, kas RD nr 1075/2014 artikli 11 lõiked 2 ja 3 muudetud kujul vastavad või ei vasta liidu õigusele. Selleks tuleb tõlgendada mõisteid toetuskõlblik hektar, põllumajandusmaa, püsirohumaad ning põllumajanduslik tegevus pindalapõhiste otsetoetuste saamiseks, mis on sätestatud määruse nr 1307/2013 artiklites 4

ja 32, samuti tuleb tõlgendada määruse nr 1306/2013 artiklis 60 käsitletud viidet toetuse saamiseks kunstlikult tingimuste tekitamise kohta.

Eelotsusetaotluse põhjenduste kokkuvõte

- 6 Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) on seisukohal, et eelotsuse küsimuste esitamine on vältimatu, sest tõstatatud küsimustele ei saa põhikohtuasja lahendamiseks vastust alljärgnevalt analüüsitud Euroopa Kohtu praktikast.
- 7 Kuigi kohtuasjas C-273/21 tehtud kohtumääruse eesmärk oli tõlgendada määruse (EL) nr 1307/2013 artikli 32 lõike 2 punkte a ja b, erines selles tõstatatud probleem käesoleva juhtumi omast. Nimetatud kohtuasja puhul oli tegemist alaga, mis oli Ungari õiguse kohaselt liigitatud lennuväljaks, kuid kus ei toimunud ühtegi nimetatud lennuväljaga seotud tegevust. Euroopa Kohus järeldas, et kui tegelikkuses kasutatakse ala loomakasvatuses püsirohumaana, tuleks see liigitada põllumajandusmaaks, mida kasutatakse põllumajanduslikul otstarbel.
- 8 Kohtuasjas C-116/20 tehtud otsuses sarnanesid asjaolud (vt eelkõige kohtuotsuse punkte 26–31) mõningal määral käesoleva juhtumi asjaoludele. Siiski hinnati viidatud kohtuasjas sellise toetuse taotleja konkreetset juhtumit, kellele toetust ei antud, sest ta ei täitnud teatavaid Rumeenia õigusnormiga kehtestatud tingimusi samas, kui käesoleva juhtumi puhul tuleneb see konkreetse määruse sättest, mitte teatava sätte rakendamiseks kehtestatud õigusaktist. Lisaks käsitlesid viidatud kohtuasjas Euroopa Kohtu poolt lahendatud küsimused määruse (EL) nr 73/2009 tõlgendamist, mis tühistati määrusega nr 1307/2013, mis on käesolevas asjas kohaldatav. Seetõttu ei lahenda nimetatud kohtuotsuse põhjendused (eelkõige punktid 75, 76, 85, 86 ja 87) täielikult Tribunal Supremo küsimusi määruse nr 1307/2013 artiklite 4 ja 32 ning määruse nr 1307/2013 artikli 60 nõuetekohase tõlgendamise kohta.
- 9 Eelotsusetaotluse C-176/20 puhul olid tõlgendamise esemeks määruse nr 1307/2013 artiklid 4 ja 32 ning määruse nr 1307/2013 artikkel 60 (koostoimes delegeeritud määruse nr 639/2014 põhjendustega 4 ja 16), nagu ka käesoleva kohtuasja puhul. Siiski tugineti kohtuasja C-176/20 tõlgendamisel asjaoludele, mis ei lange täpselt kokku käesoleva kohtuasja asjaoludega. Viidatud kohtuasjas (vt otsuse punkti 49), püüti tuvastada, kas mõiste „aktiivne põllumajandustootja“ alla kuulub juriidiline isik, kes on sõlminud kontsessioonilepingu kohalikule omavalitsusele kuuluva karjamaa kohta ja kes karjatab seal loomaomanikest füüsilistele isikutele kuuluvaid, tasuta laenatud loomi. Käesoleva kohtuasja puhul on seevastu eesmärgiks täpsustada, kas isikud, kellel on mitte ainuisikuliselt neile kuuluv õigus karjatada ühiskasutuses olevatel maatükkidel, mis ei kuulu nimetatud isikutele, võivad või ei või pidada end nende karjamaade „haldajateks“, mille suhtes nimetatud karjatamisõigus kehtib, et viia läbi tegevusi, millega säilitatakse nimetatud põllumajandusmaad karjatamiseks sobilikus seisukorras, ning samuti, kas sellisel juhul võib väita, et kui nimetatud isikud annavad selle õiguse kolmandale isikule, et viimane kasutaks püsirohumaad oma karja

toitmiseks, tegelevad nad sellisel juhul määruse nr 1307/2013 artikli 4 lõike 1 punkti c alapunktis i ette nähtud põllumajandusliku tegevusega või mitte. Seevastu esineb seoses määruse (EL) nr 1306/2013 artikli 60 tõlgendamisega käesoleva kohtuasja ja viidatud kohtuasja vahel samuti olulisi erinevusi, sest erinevalt käesolevast kohtuasjast viidati nimetatud kohtuasjas arvesse võetava asjaoluna kontsessioonilepingu sõlmimisele, millega rikuti kohaldatavat liikmesriigi õigust, ja selles põhikohtuasjas vaidlustatud pruuklaenulepingute sisule, eelkõige sellele, kas nendest nähtub, et laenatud loomade karjatamisega ei tegele Avio Lucos, vaid loomade omanikud.

TÖÖDOKUMENT